

Hristos Se naște, măriți-L...

*Hristos din ceruri, întâmpinați-L;
Hristos pe pământ, înălțați-vă;
Cântați Domnului tot pământul
Și cu veselie laudați-L, popoare,
că S-a preamărit!*

Ultima lună a fiecărui an, decembrie, e fără îndoială cea mai așteptată, mai ales de către copii, pentru că ea culminează cu sărbătoarea Crăciunului. Este pretutindeni în lume un adevărat spectacol de lumină, cu globuri și becuri multicolore, cu brazi, case și drumuri împodobite. Ai zice că fiecare își folosește imaginația în fel și chip pentru a adăuga un plus de strălucire în această "întrecere". Așa că, încet-încet, cu concursul comercianților bucueroși să vândă cât mai mult, ne-am obișnuit să vedem în sărbătoarea Crăciunului mai ales acest înveliș de strălucire trecătoare. Iar când vine vremea să scoatem pomul din casă și să așezăm la loc podoabele lui, simțim o adâncă părere de rău, ca și cum am pierde un lucru foarte important și drag.

Oare atâta să însemne Crăciunul? Sau ce-am putea face să păstrăm mereu această bucurie și să nu ne întristăm când trec zilele sărbătorii? Dacă e așa de frumoasă, oare nu există un Crăciun veșnic?

Poate că noi construim, chiar și fără voia noastră, în preajma acestei sărbători, o atmosferă de poveste. Dar nu e o poveste. E aducerea în prezent a celui mai minunat și mai adevărat eveniment care s-a întâmplat vreodată. N-a fost oare minunată creația pe care a făcut-o Dumnezeu? Și n-a fost oare mai minunat faptul că l-a creat pe om, după asemănarea Sa? Și nu e cu mult mai minunat lucru când, din dragoste pentru omul pe care l-a făcut după chipul Său, Se face El Însuși om, ca să-l facă pe om Dumnezeu? Astfel, Nașterea lui Hristos, când Fiul lui Dumnezeu Se face Copil, e ca o creație din nou a oamenilor și o împlinire a scopului lor, unind mai întâi (și pentru totdeauna) în Sine Însuși pe om cu Dumnezeu. De aceea limba română numește sărbătoarea Crăciun, cuvânt care vine de la *creatio* (creare) la fel ca pe Domnul creației, Cel Care Se naște.

Iar noi, pentru acest motiv simțim Crăciunul ca pe o sărbătoare a copiilor și a copilăriei. Pentru acest motiv suntem bucueroși de Crăciun, iar bucuria vine din lăuntrul nostru, din suflet, mai ales dacă ne și pregătim sufletul pentru o astfel de bucurie. Sau, mai curând, ea vine de la Pruncul născut, Care revarsă în sufletul celui care prețuiește și slăvește Nașterea Lui o bucurie și o înălțare de negrăit. O bucurie care întrece orice ornament și zorzon, de care se folosește apoi doar ca să arate și altora bucuria sa. Iar aceasta o face ca să-i facă și pe ei părtași acelei bucurii și să fie cu toții înălțați de Pruncul Iisus Hristos. Un astfel de Crăciun nu se trece și nu se schimbă; sau mai curând e întotdeauna nou și veșnic același, ca lumina soarelui care răsare. Oare nu pentru aceasta Îi și cântăm Pruncului numindu-L "Răsăritul răsăriturilor"?

Poate fi păstrată această bucurie timp îndelungat? Sigur! Așa cum o spune și colinda, „de la tinerețe pân' la bătrânețe”. Asta dacă și noi ne asemănăm cu Hristos, Cel Care S-a făcut Prunc ca și noi, pentru noi. Dacă și noi ne asemănăm Lui în nerăutate și smerenie. Și aceasta se întâmplă când ne străduim să fim mai buni, mai înțelegători cu ceilalți, când nu ne mâniem și când iertăm, ca-ntr-o joacă, pe oricine ne pricinuieste vreun rău și când uităm de supărare ca și copiii, fără a purta dușmănie sau a vorbi nepotrivit.

Suntem iarăși asemenea Pruncului când răspundem plini de dragoste celor ce ne poartă de grijă, când ascultăm pe cei ce ne povățuiesc la ceea ce e bine și-i prețuim deopotrivă: pe părinți, pe dascăli sau pe cunoscuți; când muncim după puterea și iscusința cu care ne-a înzestrat Dumnezeu și când ajutăm și pe alții; când, iarăși, împărțim mâncarea noastră cu cei dragi și, mai ales, cu cei ce n-au...

Și tot mai mult asemenea Pruncului ne facem când nu ne lenevim să ne adresăm Lui în rugăciune, acasă și la Biserică și cu prisosință când, prin Sfânta Împărtășanie cu Trupul și Sângele Său, ne străduim să ne facem pe noi înșine sălaşul Pruncului Iisus Hristos.

Hristos Pruncul ne dorește pe toți, mai mari sau mai mici, asemenea pruncilor. El e Prunc și Moș Crăciun deopotrivă. Ca un Prunc nou-născut ne așteaptă cu darul de smirna al unei viețuiri smerite și cuminți, cu aurul faptelor noastre bune și cu jertfa buzelor care Îl caută în rugăciune, ca o tămâie care se înalță tot mai sus către cer. Iar El, ca un Moș de-o vârstă cu veșnicia, ni Se dăruiește întreg în Sfânta Împărtășanie ca darul cel mai curat și mai de preț care ar putea fi dat vreodată omenirii.

O astfel de slăvire se cuvine lui Hristos; cu asemenea podoabe se cuvine să-L întâmpinăm; așa o viață ne va înălța de pe pământ și cu asemenea mărturie se cuvine să-L vestim popoarelor pe Cel Preaslăvit, Domnul domnilor și Împăratul împăraților!

Preot Gabriel Anchidin, Suceava